

שאוכל הקרבן על המזבח, וכשלא היו צדיקים, היו רואים דמות של פלב רובץ על המזבח. כשהכהן היה מברך את העם, בשעה שהרים ידיו - כשהיו ישראל צדיקים וראויים לברכה, ידיו היו זקופות בזקיפות, בלי טרח כלל, והורמו בשמחה וברצון. אז השכינה שורה עליהם, ונעמדו הם מעצמם, ואז הכהן היה יודע שישאל ראויים לברכה, וברך אותם ברצון הלב. וכשידיו היו כבדות ובטרח רב היו מזדקפות, ולא יכל להרימן אלא בטרח רב, אז היה יודע, שהרי השכינה לא שורה על ידיו, וישראל לא ראויים לברכה.

משום שבשעה שהשכינה היתה באה לשרות על ידיו, כל אותן האצבעות שהן בדיוקן עליון, היו שמחים בשמחה לקבל את השכינה עליהם, ופורחות להזדקף למעלה. כמו שהיו שמחים הפרוכים של העולם הזה, וכל שפן למעלה, לקבל את השכינה על גביהן.

וזה סוד (שמות יז) וידי משה כבדים. מה הטעם? משום שבאותה השעה לא היו ישראל צדיקים, וידי משה כבדו, ולא יכל להרימם למעלה. שפתוב למעלה, על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה'. ואז ויבא עמלק, וידי משה כבדו ולא יכל להרימם, עד שקבל עליו ענש, שפתוב ויקחו אבן והיה פאשר ירים משה וגו'. כמו כן לוחות האבן, כמו הכהן.

ועל כן, כשישראל היו צדיקים באותו זמן, הפרוכים היו פנים בפנים, מדבקים זה עם זה, וכשלא היו צדיקים, היו מחזירים פניהם זה מזה. ועל הסודות הללו

מדבחה דיוקנא דאריה אכיל קורפנא על מדבחה. וכד לא הוה זפאין, הוה חמן דיוקנא דכלבא רביע על מדבחה.

בהנא פד בריך ית עמא, בשעתא דזקיף ידוי, פד הוה ישראל זפאין ואתחזון לברכא, ידוי הוה זקיפין בזקיפו, בלא טורח כלל, ואתארמו בחידו וברעו. פדין שכינתא שרייא עליהו, ואזדקפן אינון מגרמייהו, וכדין פהנא הוה ידע, דאתחזון ישראל לברכתא, ובריה לון ברעו דלבא.

וכד ידוי הוה יקירין ובטורח סגי אזדקפו, ולא יכיל לארמא לון, אלא ברוב טורח. פדין הוה ידע, דהא שכינתא לא שרייא על ידוי, וישראל לא אתחזון לברכא.

בגין דבשעתא דשכינתא הוה אתייא לשרייא על ידוי, פל אינון אצבען דאינון בדיוקנא לעילאה, הוה חדאן בחידו, לקבלא לה לשכינתא עליהו, ופרחי לאזדקפא לעילא. פמא דהוה חדאן פרובין דהאי עלמא, וכל שפן לעילא, לקבלא לה לשכינתא על גבייהו. ורזא דא, (שמות יז יב) וידי משה כבדים. מאי

טעמא, בגין דההיא שעתא ישראל לא הוה זפאין. וידוי דמשה איתייקרו, ולא יכיל לזקפא לון לעילא. דכתיב לעילא, (שם יז ז) על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה'. וכדין ויבא עמלק, ואתייקרו ידוי דמשה, ולא יכיל לזקפא לון, עד דקביל עליה עונשא. דכתיב ויקחו אבן והיה פאשר ירים משה וגו'. פגוונא דא לוחי אבניא, פגוונא דכהנא.

ועל דא, פרוכים בההוא זמנא דהוה ישראל זפאין, הוה אנפין באנפין, מתדבקין דא בדא. וכד לא הוה זפאין, הוה מהדרין אנפיהו